

Arrest

nr. 278 701 van 13 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 3 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat E. VERSTRAETEN, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 20 mei 2014, diende op 21 mei 2014 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrucken werden genomen in Hongarije op 29 april 2014 (Eurodac). Op 18 juni 2014 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), omdat Hongarije verantwoordelijk was voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.

1.2. Op 6 november 2019 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaarde België opnieuw te zijn binnengekomen op 4 november 2019. Verzoekers vingerafdrucken werden genomen in Duitsland op 30 oktober 2014 (Eurodac). Op 14 mei 2020 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Op 21 januari 2021 werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

1.4. Op 4 februari 2021 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) dat het verzoek ontvankelijk was.

1.5. Op 3 maart 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende zending van 4 maart 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 06/11/2019
Overdracht CGVS: 21/01/2021*

U werd op 30 maart 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 14.00 uur tot 17.05 uur. U werd hierbij bijgestaan door een tolk Pashtu alsook door uw advocate, Meester Verstraeten, die gedurende het ganse onderhoud aanwezig was.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren in het dorp Belawoot (district Zazi Aryoub, provincie Paktia). U groeide er op bij uw gezin. Uw vader was landbouwer en veehandelaar. U heeft één oudere broer (S. M.), twee jongere broers (F. M. en H. M.) en één jongere zus (Ha.). Gezien Belawoot dicht bij Pakistan lag, staken jullie af en toe de grens over wanneer iemand van jullie familie een medische behandeling nodig had. U heeft verder twee ooms die in Kabul wonen. Zelf bent u gehuwd met een dame genaamd R. B.; samen hebben jullie twee dochters en één zoon. U heeft nooit school gelopen in Afghanistan en uw voornaamste bezigheid was het helpen van uw vader met de gewassen en het vee.

Zo'n 10 jaar geleden werd uw huis gebombardeerd door een drone. Ten gevolge van deze aanval kwam uw vader om het leven en verdween uw oudere broer S. van de aardbodem. Sindsdien hebben jullie nooit meer iets van hem mogen vernemen. Eén van uw jongere broers, F. (CG (...); OV (...)), verliet in de periode daarna het land en trok naar België, waar hij op 2 januari 2013 een verzoek om internationale bescherming indiende. Het CGVS kende hem op 19 maart 2013 de subsidiaire beschermingsstatus toe. Uzelf bleef met de overgebleven gezinsleden in Belawoot wonen.

Later, ongeveer twee maanden voor uw eigen vertrek naar België, sprak u met uw vriend en mededorpeling A., die bij de NAVO tewerkgesteld was. Hij vertelde u dat daar een vacature was, dat deze functie goed betaalde en dat hij u daarmee kon helpen indien u geïnteresseerd was. Het ging om chauffeurswerk bij de firma Wali Nur, die in onderaanneming transporten uitvoerde voor de NAVO. U ging in op A.'s voorstel, waarop jullie zich samen naar het hoofdkantoor van Wali Nur begaven in Kabul. Daar aangekomen, werd u door een persoon genaamd Nurgol effectief tewerkgesteld voor de job in kwestie, maar aangezien u op dat moment geen rijbewijs bezat, stelde men u voor om eerst een rijbewijs te gaan aanvragen in Gardez (provinciecentrum van Paktia) en dan terug te komen naar de hoofdzetel, hetgeen u ook effectief deed. Gedurende uw eerste weken bestond uw job enkel uit taken zoals eten bereiden, thee zetten en schoonmaken. Overnachten deed u steeds op de hoofdzetel in Kabul. Op het moment dat u 10 dagen in dienst was bij Wali Nur, werd er op uw adres in Belawoot een dreigbrief van de taliban afgeleverd, waarin stond dat u 10 dagen had om te stoppen met uw job. Zo niet, dan zouden zij u vermoorden. Na 10 of 12 dagen ontving u een tweede talibanbrief waarin hetzelfde dreigement geschreven stond.

Pas 22 dagen na uw aanmelding, oftewel 8 dagen na de tweede dreigbrief, mocht u een eerste maal op de baan als chauffeur. U werd toen naar de Amerikaanse legerbasis van Bagram gebracht, waar er grote vrachtwagens met brandstof klaarstonden. Elke truck bevatte zo'n 15.000 à 20.000 liter. Uw werk bestond eruit om één van die brandstoftankers te besturen en ermee naar een andere Amerikaanse basis in Kandahar te rijden. Dit gebeurde in een konvooi van 25 à 30 andere trucks onder begeleiding van beveiligingsescortes aan de voor- en achterkant van het konvooi. Onderweg op uw route, net voorbij Maydan-Shahr (provincie Wardak) in de regio Salar, werd het gehele konvooi plots aangevallen door de taliban, die met een soort raketten alle brandstoftankers aanviel. Verschillende vrachtwagens, waaronder ook de uwe, vatten vuur, waarop u uit het vehikel sprong en u zich gedurende 4 à 5 uur ging verstoppen in een put langs de weg. In die tijdspanne vochten de beveiligingsagenten terug tegen de taliban en riepen zij het Afghaanse Nationale Leger op, dat even later ter plekke kwam. Hoewel u ongedeerd bleef, kwamen

er tijdens dit gevecht zo'n 25 à 30 personen om het leven. Na afloop werd u onder begeleiding van het leger terug naar Kabul gebracht. U verbleef er vervolgens in het huis van uw oom. Uw moeder kwam toen eenmaal op bezoek om u in te lichten over de dreigbrieven. Daarnaast is de taliban in deze periode twee of drie keer langsgekomen aan uw huis in Belawoot om u te zoeken, waarop uw moeder steeds antwoordde dat zij niet wist waar u was.

Na één maand in Kabul te hebben verbleven, besepte dat u daar niet meer veilig was en verliet u Afghanistan. Met behulp van een smokkelaar reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk naar België. Uw reis duurde in totaal 4 à 5 maanden. Op 21 mei 2014, één dag na aankomst in België, wendde u zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u er een eerste verzoek om internationale bescherming in. Aangezien na onderzoek in de Eurodac-databank bleek dat uw vingerafdrucken reeds genomen werden in Hongarije en dat u daar reeds een asielaanvraag had ingediend, ontving u een bevel om het Belgisch grondgebied te verlaten en werd u op 23 juli 2014 effectief gerepatriëerd naar Hongarije. Uw verzoek om internationale bescherming werd er geweigerd. Na tweeëneenhalve maand in Hongarije te hebben verbleven, reisde u naar Duitsland waar u lange tijd hebt gewoond in een opvangcentrum en in een sociale woning van de overheid. Ook in Duitsland werd uw asielaanvraag afgesloten met een weigeringsbeslissing.

Op 4 november 2019 reisde u opnieuw naar België en diezelfde dag nog diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. Treffers in de Eurodac-databank leidden tot de vaststelling dat uw vingerafdrucken in Duitsland geregistreerd staan en u ook aldaar een asielaanvraag ingediend had. Hoewel de Duitse autoriteiten akkoord gingen met een terugnameverzoek, ging uw repatriëring niet door en werd België te langten leste verantwoordelijk geacht voor uw beschermingsverzoek. U werd in het kader van deze tweede asielaanvraag tweemaal gehoord op de zetel van de DVZ.

Ter staving van uw verklaringen diende u de volgende documenten in: uw taskara (kopie), een Belgisch ziekenhuisdocument d.d. 25/09/2020 (kopie), een medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties van de DVZ (kopie) en een attest van verblijfsverandering van de Stad Gent (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Zo bevat de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" d.d. 19 januari 2021 geen elementen waaruit kan blijken dat u eventuele bijzondere procedurele noden kenbaar maakte ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook het CGVS kon geen bijzondere procedurele noden vaststellen. De post-traumatische stress en de chronische hoofd- en maagpijn waarvan sprake in het attest van een arts alsook het door hem ingevulde medische getuigschrift, zijn niet van die aard dat ze u niet in staat zouden stellen om deel te nemen aan onderhavige procedure. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek dat u zeer capabel was om te antwoorden op de vragen en niet gehinderd werd door traumatische ervaringen of een ernstige aandoening. Daarnaast werd er tijdens het onderhoud herhaaldelijk gepeild naar en rekening gehouden met uw huidige gezondheidstoestand, en werd onder meer de mogelijkheid aangestipt om op elk moment pauze te vragen. Verder maakte uzelf, noch uw advocaat, melding van een specifieke toestand die een normale deelname aan de procedure zou verhinderen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder wordt door het CGVS vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen komt naar voren dat u in Afghanistan als chauffeur gewerkt heeft voor een onderaanneming van de NAVO, dat de taliban tijdens uw dienst uw konvooi aangevallen heeft en dat u twee dreigbrieven ontvangen heeft (CGVS p.16). U verklaart tevens dat u in het geval van een terugkeer

door de taliban dreigt te worden gedood (CGVS p.28), alsook dat personen die in Afghanistan officiële jobs uitoefenen op hun zwarte lijst staan en dan worden gezocht en vermoord (CGVS p.23).

Dient echter te worden opgemerkt dat u het CGVS niet heeft weten te overtuigen van de door u opgeworpen werkzaamheden in Afghanistan, met name het transporteren van olie in opdracht van de NAVO.

In eerste instantie valt nauwelijks aan te nemen dat een partnerbedrijf van een aanzienlijke organisatie als de NAVO een persoon met uw profiel daarvoor in dienst zou stellen. Zo verklaarde u dat u vóór deze episode enkel in uw dorp in (ruraal) Paktia gewoond heeft, dat u nooit onderwijs genoten heeft en dat u geen enkele job verricht heeft behalve zorg dragen voor het vee van uw familie (CGVS p.6, 13-14). Hieruit blijkt niet meteen dat u kennis kan hebben gehad over het nationale Afghaanse wegennet en al zeker niet over het bedienen van zware trucks. Bovendien is het op zijn minst eigenaardig dat u voorheen nooit over een rijbewijs beschikte doch dat dit gegeven blijkbaar geen probleem was voor het bedrijf waar u ging solliciteren. U beweerde namelijk dat uw toekomstige werkgever u gewoon verzocht om een rijbewijs te gaan afhalen in Gardez (provinciehoofdstad van Paktia), zonder meer, om daarna terug te keren en onmiddellijk in dienst te treden (CGVS p.16). Het zou daarentegen niet meer dan logisch zijn dat dit bedrijf een belangrijke, risicovolle taak als het bedienen van een vrachtwagen in een NAVO-konvooi enkel toevertrouwt aan personen die toch al enige rijervaring achter de rug hebben, temeer daar u helemaal alleen in zo'n vrachtwagen zou hebben gezeten tijdens uw dienst (CGVS p.21). Daarnaast lijkt het maar een omslachtige werkwijze dat u zich eerst gaat aanmelden in Kabul, vervolgens uw rijbewijs gaat afhalen in Paktia en daarna meteen terugkeert naar datzelfde kantoor in Kabul (CGVS p.16). Gezien uw vriend A. reeds bij Wali Nur werkte en hij u in de eerste plaats had aangespoord om te solliciteren voor deze job, moet hij u logischerwijze ook ingelicht hebben over het feit dat u daar een rijbewijs ging moeten voorleggen. Het doet dan ook vreemd aan dat u deze formaliteiten in het provinciecentrum niet eerder in orde had gebracht – voor zover al geloof kan worden gehecht aan het gegeven dat Wali Nur iemand zonder enige rijervaring zou aannemen voor de job in kwestie.

U diende trouwens in de loop van de asielpcedure (zowel bij uw eerste als uw tweede verzoek om internationale bescherming) geen enkel document neer ter staving van uw werkzaamheden, zoals een arbeidscontract, een werkkaart of een badge. Ook het rijbewijs waarnaar u verwees (zie supra), hebt u nooit voorgelegd. Nochtans werd er u doorheen de procedure meermaals gewezen op het belang van documenten in het kader van de medewerkingsplicht die op uw schouders rust. Wanneer het CGVS u vroeg naar documentaire bewijsstukken van uw prestaties voor Wali Nur en de NAVO, antwoordde u dat u die onderweg kwijtgespeeld bent (CGVS p.21). Ook uw rijbewijs zou u hebben verloren (CGVS p.18). Dit betreffen echter blote beweringen die op zich al weinig doorleefd overkomen, aangezien u al meteen toevoegde dat u niet weet wanneer en waar u uw documenten verloren bent (CGVS p.21). Indien u werkelijk uw werkdocumenten kwijtgespeeld bent, kan overigens redelijkerwijze worden verwacht dat u dergelijke zaken kunt opvragen en laten opsturen, temeer daar u in een stedelijke omgeving zou hebben gewerkt voor een bureaucratische organisatie als de NAVO en daar twee van uw ooms momenteel in Kabul wonen (CGVS p.11, 19).

Afgezien van het voorgaande werd na uw persoonlijk onderhoud vastgesteld dat uw verklaringen over uw olietransport meermaals tegenstrijdig bleken. Ten eerste stelde u tijdens uw vrije relaas op het CGVS dat u na uw indiensttreding een eerste maal brandstof vervoerd hebt vanuit Bagram en daarna de vrachtwagen terug daarnaartoe bracht (CGVS p.16). U ging daarna naar huis (CGVS p.16). Later, zo verklaarde u, werd u nogmaals opgeroepen om brandstof te transporteren en het was tijdens deze tweede opdracht dat uw konvooi door de taliban werd aangevallen (CGVS p.16). Merkwaardig is echter dat u het na de pauze van het persoonlijk onderhoud over een andere boeg gooide. Wanneer het CGVS u vroeg hoeveel keer u opdrachten uitgevoerd heeft voor Wali Nur, meende u dat u in de maand dat u daar werkte slechts één keer gereden heeft en dat u toen de aanval in kwestie meemaakte (CGVS p.17), aldus een volledig verschillende versie van de feiten. Verder gevraagd wat u dan deed in de dagen waarop u niet aan het rijden was – u zou immers gedurende één maand voor Wali Nur gewerkt hebben – gaf u aan dat u eten maakte, thee zette en poetswerk deed op het hoofdkantoor (CGVS p.18), zaken die u tijdens uw vrije relaas nooit vermeld had en die niet stroken met uw eerdere verklaring als zou u een eerste maal gereden hebben, daarna naar huis gestuurd zijn en vervolgens een tweede en laatste rijopdracht uitgevoerd hebben (CGVS p.16). Ten tweede strookt de door u aangegeven tijdspanne waarin u voor Wali Nur werkte, i.e. 22 dagen (CGVS p.17), ook niet met uw verklaringen over de dreigbrieven die u zou hebben ontvangen. Tijdens uw vrije relaas beweerde u immers het volgende: "10 dagen nadat ik met die job begonnen was, stuurden zij de eerste dreigbrief en 10 of 12 dagen later t.o.v. de eerste dreigbrief kreeg ik een tweede dreigbrief en 8 dagen na die tweede dreigbrief werd ons konvooi aangevallen" (CGVS

p.16). Aangezien uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat u na de aanval op het konvoi nog gewerkt heeft voor Wali Nur, zou voorgaande betekenen dat u 28 of 30 dagen bij hen in dienst was oftewel 6 of 8 dagen langer dan u later op het persoonlijk onderhoud beweerde. Gezien deze werkzaamheden de kern van uw asielaanvraag vormen, mag het ten zeerste verbazen dat u niet met enige consistentie kunt zeggen hoeveel keren u olietransporten heeft uitgevoerd en hoe lang u in totaal bij Wali Nur gewerkt heeft. Ten derde is het ook nog opvallend dat, wanneer het CGVS u vroeg hoeveel olie u moest vervoeren, u stelde dat de inhoud van uw vrachtwagen tussen de 15.000 en 20.000 liter bedroeg, want u kreeg op het moment van uw vertrek papieren waarop uw nummerplaat en het aantal liter stond (CGVS p.21). Hierna gevraagd hoe u dat dan kon lezen aangezien u aanvankelijk aangaf dat u analfabeet bent (CGVS p.13), wijzigde u opnieuw uw verklaringen en beweerde u plotseling dat een persoon van uw firma u gezegd had hoeveel liter de inhoud van uw truck bedroeg (CGVS p.22). Dat u uw verklaringen bijstelt naargelang de vragen die u gesteld worden, moge duidelijk zijn.

Daarnaast is het eigenaardig dat, hoewel uw vermeende functie in onderaanneming voor de NAVO de spil is waar al uw asielmotieven rond draaien, u hierover met geen woord repte in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming in België en ook niet bij aanvang van uw tweede asielaanvraag. Zo liet u op uw initiële onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken optekenen dat u in Afghanistan landbouwer en/of herder was en voegde u toe dat u op uw eigen gronden werkte (Verklaring DVZ d.d. 23/05/2014, p.4-5). U verklaarde toen ook dat u van sinds uw geboorte tot uw vlucht in uw oorspronkelijke dorp Belawoot in de provincie Paktia hebt gewoond (Verklaring DVZ d.d. 23/05/2014, p.4-5). Van de hierboven besproken activiteiten maakte u frappant genoeg geen enkele melding, noch van uw werk bij Wali Nur en de NAVO, noch van uw ruim twee maanden durende verblijf in Kabul. Hetzelfde kan worden afgeleid uit uw verklaringen op het moment van uw eerste onderhoud bij de DVZ in het kader van uw tweede beschermingsverzoek (Verklaring DVZ d.d. 05/12/2019, p.6-7). Nochtans betreft dit een fundamentele episode van uw relaas die net voor uw vertrek zou hebben plaatsgevonden. Geconfronteerd met deze bevinding, meende u dat men bij de DVZ u dat niet gevraagd heeft omwille van tijdsgebrek en u aldus niet de gelegenheid had om over uw werk als NAVO-truckchauffeur te spreken (CGVS p.26). Dit is echter een losse bewering die trouwens haaks staat op het feit dat men u tijdens uw eerste asielaanvraag wel degelijk toelichting vroeg over het werk dat u in Afghanistan deed, aangezien u toen de uitleg gaf "ik werkte op mijn eigen gronden" (Verklaring DVZ d.d. 23/05/2014, p.4-5) en u naar aanleiding van uw tweede verzoek wederom verklaarde dat u in Afghanistan landbouwer en/of herder was (Verklaring DVZ d.d. 05/12/2019, p.6-7). Bovendien werden uw verklaringen tijdens deze beide interviews aan u voorgelezen in uw moedertaal, het Pashtu, én ondertekende u deze voor akkoord (Verklaring DVZ d.d. 23/05/2014, p.4-5; verklaring DVZ d.d. 05/12/2019, p.6-7). Dat u desondanks nu beweert enkel als chauffeur te hebben gewerkt en behalve dat niets anders (en dus ook geen landbouwactiviteiten) gedaan heeft (CGVS p.13) is uitermate opmerkelijk en wijst er dan ook op dat u uw vluchtmotieven doorheen de procedure aandikt, hetgeen uiteraard fundamenteel afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Hierbij is het belangrijk te benadrukken dat het in wezen aan uzelf toekomt om uw arbeidsactiviteiten op te werpen wanneer u daarover bevraagd wordt.

Op eenzelfde manier mag het verbazen dat u ook ten aanzien van de Duitse asielinstanties verklaarde uw hele leven enkel in Belawoot te hebben gewoond en gewerkt te hebben als herder, zonder ooit een andere job te hebben uitgeoefend (zie vertaling Niederschrift p.2-4 in administratief dossier). Van uw twee maanden durende verblijf in Kabul maakte u geen enkele melding, noch vernoemde u daar uw zogezegde arbeidsactiviteiten als chauffeur bij Wali Nur en de daaruit voortvloeiende aanval door de taliban. Wel voorzag u de Duitse autoriteiten van geheel andere asielmotieven. Daar beweerde u dat u in Afghanistan gedurende één maand op onofficiële wijze voor een lokale politiecommandant werkte, dat een van uw neven die actief is bij de taliban hier achter kwam en vervolgens vroeg om eveneens bij de taliban te gaan, dat u daarna drie dreigbrieven ontving, dat u vervolgens door 14 à 15 talibs werd beschoten toen u uw schapen aan het hoeden was, dat u dan uw commandant inlichtte hiervan, dat hij vervolgens de Afghaanse regering informeerde, dat voornoemde talibs later gedood werden door een drone vanwege de regering, dat de taliban u daarop kwam zoeken bij in uw huis en dat u daarom uiteindelijk Afghanistan verliet vanuit het dorp van uw zus (zie vertaling Niederschrift p.5-6). Dat u bij de Duitse asielinstanties een volledig verschillend relaas ophing, spreekt boekdelen en bevestigt nog maar eens dat u allicht nooit voor Wali Nur en de NAVO gewerkt heeft. Immers, indien dat wel zo was en indien dit laatste motief er werkelijk toe geleid had dat u Afghanistan diende te verlaten, dan zou het niet meer dan logisch zijn dat u dit in het kader van uw asielaanvraag in Duitsland (en ook ten aanzien van de DVZ in België) van meet af aan kenbaar maakte.

Gelet op alle voorgaande vaststellingen kan de laatste versie van uw asielverklaringen, namelijk dat u in Afghanistan olie zou hebben getransporteerd in onderaanneming van de NAVO, niet worden

aangenomen. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u opgeworpen aanval tijdens uw werk en de dreigbrieven omwille van datzelfde werk; feiten die u overigens ook nooit opgeworpen heeft in het kader van uw asielaanvraag in Duitsland (zie vertaling Niederschrift in administratief dossier).

Hoewel overbodig, wenst het CGVS nog te wijzen op uw verklaring als zou u voor uw vertrek naar Europa nog één maand in Kabul hebben verbleven zonder noemenswaardige problemen aldaar (CGVS p.17, 24), hetgeen er, los van al het voorgaande, niet meteen op wijst dat de taliban hardnekkig naar u op zoek zou zijn. Dit staat bovendien in schril contrast met de twee dreigbrieven die uw familie in Belawoot zou hebben ontvangen ten tijde van uw vermeende werkzaamheden (en die u evenmin neerlegde ten overstaan van het CGVS ondanks uw inspanningsverbintenissen), en ook met uw bewering als zou de taliban u thans verder willen bestraffen omdat u bovengenoemde aanval in Maydan Shahr overleefd hebt (CGVS p.16, 26). Nochtans kwam uw moeder na de zogenoemde aanval op bezoek bij de oom in Kabul bij wie u op dat moment verbleef (CGVS p.16). De taliban was in die periode al “twee of drie keer” langsgelopen aan haar deur met de vraag waar u zich bevond, zo verklaarde u (CGVS p.25), waardoor uw moeder met haar bezoekje in Kabul de taliban met andere woorden rechtstreeks naar uw toenmalige schuilplaats kon leiden. Dat u desondanks geen hinder met hen meer kende in Kabul past dan ook niet in het plaatje. U gaf bovendien ook aan dat de taliban enkel is komen aankloppen bij uw ouderlijk huis in de periode dat u nog in Afghanistan was (CGVS p.25). Nog los van de merkwaardige vaststelling dat zij “gewoon weggingen” nadat uw moeder hen zei dat ze niet wist waar u was (CGVS p.25), en dus niet uw huis doorzochten, is het helemaal frappant dat uw familieleden in Belawoot geen vermeldenswaardige confrontaties meer gekend hebben sinds uw vertrek uit het land, mocht de taliban al werkelijk naar u op zoek zijn. U verklaarde immers dat zij het goed stellen thans en geen ernstige problemen meer kenden (CGVS p.12).

Voor wat betreft uw familiesamenstelling dient volledigheidshalve nog te worden gewezen op uw grillige verklaringen daaromtrent. In het kader van uw eerste asielaanvraag gaf u bij de DVZ aan dat u géén broers en/of zussen heeft (Verklaring DVZ d.d. 23/05/2014, p.7). Ook verklaarde u toen bij uw registratie en op de zetel van de DVZ geen familieleden in België te hebben (Verklaring DVZ d.d. 23/05/2014, p.8 + registratieformulier). Ten aanzien van de Duitse autoriteiten gaf u dan weer aan enkel een zus te hebben en géén broers (zie vertaling Niederschrift p.3 toegevoegd aan administratief dossier). Het is evenwel verbazend te moeten vaststellen dat u nu in het kader van uw tweede verzoek plots beweert dat u drie broers en één zus heeft (Verklaring DVZ d.d. 05/12/2019, p.9; CGVS p.10). Wanneer u geconfronteerd werd met deze toch wel markante tegenstrijdigheid, opperde u dat de persoon die toen [in 2014] uw interview afnam enkel gevraagd heeft naar uw kinderen en niet naar uw broers en zussen, hetgeen ten zeerste moet worden betwijfeld vermits deze verklaring omtrent uw familiesamenstelling met u werd overlopen in uw moedertaal en u deze uiteindelijk ondertekende voor akkoord. Nog frapperanter is dat u over uw moeder, uw jongste broer H.M. en uw zus Ha. verklaart dat zij momenteel in leven zijn, dat zij in Belawoot wonen en dat zij daar geen problemen ondervinden (CGVS p.9-10, 12). Dit komt niet overeen met de verklaringen van uw broer F. in het kader van zijn asielaanvraag: volgens hem zouden uw moeder, H. M., Ha. en nota bene ook uzelf allen omgekomen zijn ten gevolge van een Amerikaans luchtbombardement rond het jaar 2003 (CGVS Z. F. M. I, p.4, 8). Met deze vaststelling werd u eveneens geconfronteerd op het persoonlijk onderhoud, waarop u antwoordde dat uw broer F. na de aanslag werd meegenomen door een tante, hij zwaar gewond raakte en dat hij niet op de hoogte was wie er was omgekomen en wie niet (CGVS p.26-27). Ook deze uitleg raakt kant noch wal aangezien uw broer cf. zijn verklaringen tot aan zijn vertrek rond 2012 – en dus ook in de vele jaren die volgden op de eerdere aanslag – bij een tante in Belawoot vertoefde (CGVS Z. F. M. I, p.3), het dorp waar ook u ononderbroken zou hebben gewoond tot ongeveer twee maanden voor uw vertrek begin 2014. Dat uw broer F. samen met u gedurende ongeveer 10 jaar in dezelfde dorpsgemeenschap in ruraal Paktia zou hebben gewoond zonder te weten dat u eigenlijk nog in leven was, acht het CGVS op geen enkele manier aannemelijk.

In de marge moet ook voor wat betreft uw oudste broer S. nog een kanttekening worden gemaakt. Hoewel u aangeeft dat hij sinds het hierboven vermelde Amerikaanse bombardement verdwenen is en u hem voor het laatst gezien heeft net voor deze aanval (CGVS p.9-11), laat informatie op sociale media heel wat anders uitschijnen. Een eenvoudige opzoeking op Facebook leert immers dat een persoon met de naam S. Z. momenteel levend en wel is, in Duitsland verblijft en foto's post in een Europees landschap waarop u duidelijk te zien bent (zie <https://www.facebook.com/saleh.zazai>; alsook schermopnames toegevoegd aan administratief dossier). Twee van uw Facebookprofielen (onder de naam G. F., een alias die u in Duitsland gebruikte; CGVS p.4) staan trouwens in diens publiek zichtbare vriendenlijst (zie ook schermopnames toegevoegd aan administratief dossier). Het hoeft geen betoog dat voorgaande vaststellingen op zijn minst een vreemd licht werpen op uw verklaring als zou u uw broer al sinds jaar en

dag niet meer hebben gezien. Uw tegenuitleg voor dit alles, namelijk dat deze S. Z. een persoon is met dezelfde naam als uw broer maar dat dit zeker niet uw broer betreft (CGVS p.27), kan moeilijk worden weerhouden aangezien de fysieke gelijkenis tussen u en deze man bijzonder treffend is. Het hoeft geen betoog dat het bedrieglijke karakter van uw verklaringen over uw kerngezin in Afghanistan uw algehele geloofwaardigheid een zoveelste maal ondergraaft.

De som van bovenstaande vaststellingen laat niet toe u de vluchtelingenstatus toe te kennen, noch deze van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. De kopie van uw taskara kan louter uw verklaringen omtrent uw nationaliteit en herkomst staven. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan in onderhavige beslissing. Het attest van verblijfsverandering is verder niet relevant voor uw verzoek om internationale bescherming. In het ziekenhuisdocument dat u neerlegt staat geschreven dat u lijdt aan post-traumatische stress en aan chronische hoofd- en maagpijn. De door u aangehaalde problematiek hoeft door het CGVS niet te worden betwist. Doch gezien bovenstaande observaties duidelijk aantonen dat er in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag (i.e. uw werkzaamheden bij Wali Nur/NAVO en de hieruit voortvloeiende problemen met de taliban), kan ook de link tussen deze medische en/of psychische problemen en de door u aangehaalde vluchtaanleiding niet worden aangenomen. Zoals eerder aangegeven, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk dat u goed in staat was om de vragen te begrijpen en hier telkens een adequaat antwoord op te formuleren. Op geen enkel moment gaf u aan dat het niet lukte om het gehoor verder te zetten. Bijgevolg vermag dit ziekenhuisdocument de appreciatie van het CGVS niet in positieve zin om te buigen. In de marge dient te worden opgemerkt dat u zich voor medische problemen aan sich dient te richten tot de geijkte procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Het medische getuigschrift dat u indiende, is bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties van de DVZ waarvan voornoemde procedure deel uitmaakt.

Tot slot wenst het CGVS nog op te werpen dat het gegeven dat uw broer F. M. Z. (CG (...); OV (...)) op 19 maart 2013 de subsidiaire beschermingsstatus verwierf, niet automatisch een internationale beschermingsstatus aantoont in uw hoofde. Ieder verzoek om internationale bescherming wordt immers op eigen merites onderzocht, rekening houdend met alle elementen in het dossier, het specifieke profiel van de verzoeker en de algemene situatie in het land van herkomst op het moment van aanvraag. Een kopie van F.'s toenmalige beslissing werd in ieder geval toegevoegd aan uw administratief dossier samen met de notities van zijn toenmalig persoonlijk onderhoud.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over

elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden

aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekeerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“-de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 van de Vreemdelingenwet ;
-artikel 1A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 (hierna: Conventie van Genève) ;
-artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen dd. 31/01/1967 ;
-schending van artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;
-schending van hoorrecht, zoals omvat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
-schending van artikel 33 van de Conventie van Genève: het beginsel van nonrefoulement ;
-schending van het art. 62 Vreemdelingenwet – de schending van de materiële motiveringsverplichting ;
-het zorgvuldigheidsverplichting ;
-het redelijkheidsbeginsel.”

Verzoeker is het niet eens met de motivering van de bestreden beslissing.

2.1. Aangaande de asielmotieven

- In een eerste onderdeel, aangaande “het recht gehoord te worden zoals omvat in artikel 41 van het Handvest”, stelt verzoeker dat hij niet akkoord gaat met de motivering dat zijn verklaringen over zijn werkzaamheden bij de NAVO in Afghanistan ongeloofwaardig zijn.

Verzoeker werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud dat werd georganiseerd bij het Commissariaat-generaal op 30 maart 2021. De machtsovername door de taliban in Afghanistan gebeurde in augustus 2021. Deze ingrijpende gebeurtenis heeft ertoe geleid dat de commissaris-generaal de beslissingen voor Afghanen heeft opgeschort van augustus 2021 tot februari 2022. Indien deze gebeurtenis als zo ingrijpend wordt beschouwd, verbaast verzoeker zich erover dat hij niet werd gehoord over verdere ontwikkelingen die zich hebben voorgedaan na de machtsovername door de taliban. Dit getuigt niet van een zorgvuldig handelen door het Commissariaat-generaal. Minstens had aan verzoeker een schriftelijke uitnodiging kunnen worden gestuurd met de vraag om eventueel bijkomende of nieuwe elementen over te maken aan het Commissariaat-generaal, alvorens de bestreden beslissing te nemen.

“Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.”

Indien verzoeker persoonlijk zou zijn gehoord met betrekking tot de machtsovername door de taliban, had hij wel degelijk nieuwe verklaringen kunnen geven waarom hij een actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan. Hij volhardt in zijn verklaringen dat hij wel degelijk problemen heeft gekend en zal hebben bij terugkeer.

Hij licht verder toe als volgt:

“Zo stelt verzoekende partij dat hij wel degelijk voor de NAVO werkzaam was, wat impliceert dat verzoeker een nog groter risicoprofiel heeft bij een terugkeer naar Afghanistan!

Dat verzoekende partij niets verklaard zou hebben bij de Dienst Vreemdelingenzaken wijt verzoeker aan het feit dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud aldaar, niet in de mogelijkheid was om alles te vertellen wat hij wou.

Dat het Commissariaat- Generaal trouwens aanhaalt dat verzoeker niets over zijn problemen bij de NAVO verteld heeft, kan trouwens niet te wijten zijn aan de verzoeker zelf. Verzoeker diende namelijk in mei 2024 zijn verzoek in en werd in juli 2014 reeds gerepatriëerd naar Hongarije in het kader van de Dublin procedure. Het zal het CGVS niet ontgaan zijn dat tijdens een Dublin procedure, er niet nog niet gevraagd wordt naar de redenen waarom men zijn land van herkomst heeft verlaten.

Verzoeker wenst wel mea culpa te slaan over het feit dat de verklaringen die hij in België heeft afgelegd, tegenstrijdig zijn aan zijn verklaringen in Duitsland.

Verzoeker wenst hierop te verduidelijken dat hij in Duitsland niet de waarheid heeft verteld, omdat hij geluisterd heeft naar de foute personen. Verzoeker beseft dit ook, mede hierom heeft hij tijdens zijn verzoek in België wel de waarheid verteld.

Dat verzoeker aldus niet de kans kreeg om bijkomende gehoord te worden, na de machtsovername door de Taliban, dit een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert en schendt het CGVS op flagrante wijze het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest.”

- In een tweede onderdeel, aangaande *“het profiel van de verzoeker als ‘verwesterd’”*, betoogt verzoeker dat hij al sinds september 2019 in België is en al sinds 2014 in Europa.

Verzoeker verblijft aldus in wat volgens de taliban *“ongelovige landen”* zijn, waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft. De bestreden beslissing hield hier geen rekening mee. Enige motivering hieromtrent, de situatie van *“terugkeerders”*, ontbreekt. Evenmin is er actuele informatie hierover terug te vinden in het administratief dossier.

Verzoeker vraagt om een toekomstgerichte beoordeling van zijn vrees voor vervolging.

In de UNHCR *“Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 werd reeds aangestipt dat terugkerende Afghanen die worden gezien als ‘verwesterd’ moeten worden beschouwd als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging (www.refworld.org/docid/5b8900109.html, p. 46-47). De taliban hebben de volledige controle, niet enkel over verzoekers regio, maar over heel Afghanistan.

Het EASO-document *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”* wijst erop dat personen die in het buitenland asiel aanvragen in Afghanistan worden aanzien als christenen of nog atheïsten, en dit zelfs indien dit niet daadwerkelijk het geval is. Verschillende rapporten wijzen immers op het verhoogde risico op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering (zie EASO COI query, *“Afghan*

nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, www.ecoi.net/en/file/local/2036956/2020_09_Q19_EASO_COI_Query_Response_AFG_Westernisation.pdf, p. 3-4).

Er zijn heel wat voorbeelden van incidenten waarbij de taliban 'terugkeerders' effectief heeft vervolgd.

Het EASO-document verwijst bijvoorbeeld naar twee 'terugkeerders' uit Australië die werden vermoord door de taliban omwille van hun verblijf in een ongelovig land (Ibid., p. 12).

Het Nansen-rapport 2021/11 somt een verdere waslijst aan incidenten op en maakt melding van twee Afghanen die terugkeerden vanuit Duitsland en die werden gearresteerd en later mishandeld omdat ze ervan werden verdacht te werken voor 'de ongelovigen' (nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf, p. 15 e.v.). Het Nansen-rapport verwijst verder naar het rapport van het Refugee Support Network waarin onder andere melding wordt gemaakt over een jonge terugkeerder uit Noorwegen die werd onthoofd door de taliban omdat hij internationale papieren en een bankkaart bij zich had.

Het Nansen-rapport maakt niet enkel melding van geweld door de taliban als daad van vervolging omwille van (veronderstelde) verwestering maar ook bijvoorbeeld van afpersing door de taliban. *"In vele asioldossiers heeft CGVS reeds beslist dat afpersing een daad van vervolging uitmaakt of een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel kan uitmaken (zie CGVS 13.01.2016, T. Vreemd, 2016, 208)."* Afghaanse verzoekers die zich identificeren met westerse waarden zijn het doelwit van ernstige daden van vervolging bij terugkeer naar Afghanistan, omdat zij worden gezien als on-islamitisch, pro-regeringsgezind (regering van voor de machtswissel) of zelfs als spionnen. Zelfs louter een lang verblijf in een Westers land is ipso facto problematisch bij terugkeer. De daden waaraan personen die onder dit profiel vallen kunnen worden blootgesteld, kunnen neerkomen op vervolging, onder meer geweld door de taliban, familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen.

Ook de UK Home Office: Country Policy and Information Note *"Afghanistan: Afghans perceived as 'Westernised'"* van juni 2021 beschreef al zeer gedetailleerd de situatie van terugkeerders naar Afghanistan. Zo blijkt dat de situatie voor terugkeerders naar Afghanistan ontzettend complex is, zelfs al voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Verzoekers vrees om actueel terug te keren is niet ongegrond, en vindt steun in het UK Home Office rapport (www.ecoi.net/en/file/local/2054314/Afghanistan-Westernised-CPIN-v2.0%28Archived%29.pdf).

Verzoeker stelt dat zijn vrees voor de taliban sinds de machtsovername in augustus 2021 gegrond is. Hij verwijst hiervoor naar EASO-rapport *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022 (https://europa.eu/sites/default/files/publications/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf).

Uit deze objectieve informatie blijkt dat het zeer onduidelijk is hoe de taliban zullen reageren ten aanzien van afgewezen asielzoekers. Verzoeker verwijst naar de UK Home Office *"Country Policy and Information Note Afghanistan"* van februari 2022 (https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf). Het rechtssysteem van de taliban kan niet de nodige garanties bieden aan afgewezen asielzoekers.

Verzoekers vrees voor de taliban is gegrond, gelet op het gebrek aan informatie over hoe zij afgewezen asielzoekers zullen behandelen bij een terugkeer, zeker gelet op de uitvoering van het 'rechtssysteem' onder het talibanregime. Verzoeker heeft een gegronde vrees bij een terugkeer naar Afghanistan. Een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM is imminent.

Uit de UK Home Office *"Country Policy and Information Note Afghansitan"* van februari 2022 (https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf) blijkt eveneens dat hoewel de taliban publiekelijk hebben bekendgemaakt 'amnestie' te verlenen aan iedereen die 'tegen' hen was, uit de praktijk blijkt dat het tegenovergestelde gebeurt.

Opnieuw kan verzoeker aantonen dat de taliban niet te vertrouwen zijn. Er is een grote discrepantie tussen wat ze publiekelijk verkondigen en hoe ze in de praktijk te werk gaan. Nergens toont de bestreden beslissing aan dat verzoeker, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan, niet in het vizier van de taliban zal komen, gelet op zijn verblijf in Europa gedurende bijna acht jaar. De behandeling van afgewezen asielzoekers door de taliban is wel degelijk een pertinent element bij de beoordeling van een

mogelijke terugkeer. De bestreden beslissing toont niet aan dat verzoeker hiervoor geen vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker verwijst ook naar het 'non-refoulement-beginsel' dat een kernprincipe is in het internationale mensenrechtencontentieux. Dit beginsel zit vevat in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag. De draagwijdte van dit verdragsartikel geldt voor elke vorm van verwijdering of overbrenging van personen, ongeacht hun status, wanneer er gegronde redenen bestaan om aan te nemen dat de terugkeerder bij terugkeer het risico loopt op onherstelbare schade als gevolg van foltering, mishandeling of andere ernstige schendingen van de mensenrechtenverplichtingen. Als inherent element van het verbod op foltering en andere vormen van mishandeling, wordt het beginsel van non-refoulement gekenmerkt door zijn absolute karakter zonder enige uitzondering. In dit opzicht is de werkingssfeer van dit beginsel krachtens de relevante verdragen inzake mensenrechten ruimer dan die van het internationale vluchtelingenrecht. Het verbod geldt voor alle personen, ongeacht hun staatsburgerschap, nationaliteit, staatloosheid of migratiestatus, en het geldt overal waar een staat rechtsmacht of feitelijk toezicht uitoefent, zelfs buiten het grondgebied van die staat (zie: *The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law*, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/sites/default/files/Documents/Issues/Migration/GlobalCompactMigration/ThePrincipleNon-RefoulementUnderInternationalHumanRightsLaw.pdf>).

Mede door een risico op onherstelbare schade bij een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan, heeft UNHCR zijn positie over gedwongen terugkeer naar Afghanistan van augustus 2021 nog steeds niet gewijzigd (zie UNHCR POSITION ON RETURNS TO AFGHANISTAN, August 2021, beschikbaar op <https://reporting.unhcr.org/document/223>).

Volgens *"The UNHCR Manual on Voluntary Repatriation of 1996"* kan een verzoeker enkel terugkeren naar zijn land van herkomst als de situatie in zijn land voorziet in een veilige terugkeer van de onderdaan: *"The country of origin should allow its nationals to return in safety and with dignity without any fear of harassment, discrimination, arbitrary detention, physical threat or prosecution on account of having left or remained outside the country, and should provide guarantees and/or amnesties to this effect. It should also take all measures to ensure the restoration of full national protection."* (beschikbaar op https://www.unhcr.org/bg/wp-content/uploads/sites/18/2016/12/Handbook_Voluntary-Repatriation_1996.pdf). De bestreden beslissing moet in concreto aantonen dat de situatie in het land van herkomst van verzoeker voldoet aan deze standaard. Dat is niet het geval door enkel te verwijzen naar theoretische beschouwingen van bepaalde rapporten.

- Verzoeker besluit als volgt:

"Uw Raad erkende reeds de nood aan bescherming n.a.v. (vermeende) verwestering voor Afghanen in verschillende arresten.

Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging significant groter geworden gelet op de strikte interpretatie van de Sharia dat de Taliban hanteert, zoals hierboven ook aangehaald.

Een vermeende dan wel daadwerkelijk verwesterde Afghaanse onderdaan wie voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een enorm groot risico te worden vervolgd in de zin van het VN-Vluchtelingenverdrag.

Het onderzoek van de vluchtelingenstatus vereist dan ook een toekomstgericht onderzoek, hetgeen het CGVS in casu helemaal niet heeft verricht.

Uit de uiteenzetting hierboven blijkt dat het Commissariaat- Generaal onredelijk is in haar motivering en is de bestreden beslissing niet zorgvuldig genomen.

Door dit niet te doen, getuigt dit niet van een zorgvuldig onderzoek, noch van een gedegen onderzoek in de zin van artikel 48/3 Vw.

Dat de verzoekende partij minstens erkend had dienen te worden.

De bestreden beslissing dient hervormd, dan wel vernietigd te worden."

2.2. Aangaande de nood aan subsidiaire bescherming

- In een eerste onderdeel *"(w)at betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet"* zet verzoeker uiteen dat hij niet akkoord gaat met de stelling in de bestreden beslissing de subsidiaire beschermingsstatus hem niet kan worden toegekend aangezien er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar ernstige schade loopt in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing is op dit punt niet ernstig te noemen. Het Commissariaat-generaal voldoet hier immers niet aan de onderzoeksbevoegdheid, noch houdt het terdege rekening met alle elementen in het dossier. Verzoeker loopt een reëel gevaar nu de taliban aan de macht zijn in Afghanistan. Indien hij zou worden teruggestuurd, bestaat er een reëel, realistisch risico dat hij ernstige schade zou oplopen. De bestreden beslissing is van oordeel dat geen enkele van de situaties van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van toepassing is in het geval van verzoeker. Verzoeker voert aan dat zelfs indien er twijfels bestaan over bepaalde aspecten van een asielrelaas, de commissaris-generaal niet is vrijgesteld van de opdracht om het risico op ernstige schade te beoordelen dat voortvloeit uit de elementen waarover geen twijfel bestaat (RvV 28 juni 2018, nr. 206 172).

Voorheen kreeg een Afghaanse verzoeker de subsidiaire bescherming toegekend wanneer in zijn specifieke regio van herkomst de taliban de macht hadden. Het is dan ook frappant te noemen dat nu de taliban over heel Afghanistan de macht hebben, er nagenoeg geen subsidiaire bescherming meer kan worden verleend.

Het nieuwe beleid inzake de subsidiaire bescherming wordt aangevat met een uiteenzetting omtrent een afname van het geweld en een verbeterde veiligheidssituatie nu de taliban de macht hebben kunnen claimen.

Vooreerst is verzoeker niet akkoord met de motivering van de bestreden beslissing op dit punt. Er geldt bij een verzoek om internationale bescherming een medewerkingsplicht en een samenwerkingsplicht tussen de verzoeker en de commissaris-generaal (artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet). Dit resulteert in het dragen van een gedeelde bewijslast. De commissaris-generaal dient actief mee te werken om elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven en hij moet nauwkeurige en actuele informatie over het land van herkomst verzamelen. De bestreden beslissing stelt dat er een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden moet worden aangetoond waaruit blijkt dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer. Verzoeker wijst in dit kader op het feit dat hij reeds twee jaar verblijft in wat volgens de taliban "een niet-moslim land" is (en al sinds 2014 in Europa) en aldus bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden gepercipieerd als 'westerder' (zie supra). Dit is een persoonlijke omstandigheid die voor hem het risico verhoogt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker verwijst ook naar rechtspraak van de Raad, die op basis van het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie vaststelt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen twee situaties (HvJ 17 februari 2009, nr. C-465/07):

- wanneer het willekeurig geweld zodanig is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat elke burger in geval van terugkeer louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade;
- wanneer het geweld willekeurig is, maar niet het niveau bereikt dat elke burger louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt, moeten persoonlijke elementen in acht worden genomen die specifiek voor de betrokkene het risico verhogen om slachtoffer te worden.

De bestreden beslissing is klaarblijkelijk van oordeel dat de toestand in Afghanistan aanleunt bij de tweede situatie. De Raad oordeelt dat wanneer er geen sprake is van de eerste situatie, bij het beoordelen van de tweede situatie rekening moet worden gehouden met de leeftijd van de verzoeker als persoonlijke omstandigheid. Verzoeker stelt dat de hierboven reeds aangehaalde persoonlijke omstandigheden, indien niet voldoende om in aanmerking te komen voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut, minstens in aanmerking genomen dienen te worden bij de beoordeling omtrent de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing houdt hiermee echter geen rekening, waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

- In een tweede onderdeel "(w)at betreft artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet" betoogt verzoeker dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan, meer bepaald foltering of mensonterende behandeling of bestraffing.

De bestreden beslissing wordt geciteerd en doet, volgens verzoeker, opnieuw een algemene theoretische uiteenzetting over de algemene toepasbaarheid van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet op Afghanistan. Verwijzend naar "het vermeld Elgafaji arrest" maakt de bestreden beslissing een onderscheid naargelang de algemene slechte socio-economische en humanitaire situatie, al dan niet veroorzaakt door overheidsfactoren.

De actor in Afghanistan is de overheid, met name de taliban. Tijdens het vorige schrikbewind van de taliban kregen Afghanen nog veelvuldig een beschermingsstatus in België (zie jaarverslag CGVS 2001-2002 over de jaren 1988-2000). De bestreden beslissing beschrijft hier voornamelijk de socio-economische situatie, doch gaat niet in op de precare humanitaire situatie dankzij het handelen van de taliban en de strikte en verregaande toepassing van de sharia. Het rapport van Human Rights Watch, *“Taliban ‘Vice’ Handbook Abusive”*, van 29 oktober 2021 (<https://www.hrw.org/news/2021/10/29/afghanistan-taliban-vice-handbook-abusive>) stelt dat de taliban een handboek gebruiken dat uitermate strengere regels oplegt. Bovendien zouden ze zich vaak niet houden aan de rechten die in het handboek van het talibanministerie ‘Vice and Virtue’ worden beschermd.

Het handboek stelt onder meer:

“helping, befriending...infidels” and instructs religious leaders to advise men on growing their beards. Those who fail to pray or fast as required by religious obligations are to be reported. It prohibits parties and listening to music audible outside a home, cinemas, gambling, and “inappropriate use of tape cassettes, dish antenna, computer and mobile.”

Naast het Nansen-rapport 2021/11 (nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf), rapporteert ook Amnesty International grove mensenrechtenschendingen door het huidige talibanbewind en vraagt het dringend actie van mensenrechtenorganisaties (<https://www.amnesty.org/en/latest/news/2022/03/new-alliance-to-protect-human-rights-in-afghanistan/>).

De bestreden beslissing verliest de humanitaire situatie en de mensenrechtenschendingen volledig uit het oog. In het Nansen-rapport wordt de vergelijking gemaakt naar analogie met het bewind gevoerd door Al Shabaab in delen van Somalië. Verzoeker stelt dat de Somalische verzoekers afkomstig uit een regio waar Al Shabaab zijn strikte toepassing van de Sharia hanteert in België de subsidiaire bescherming worden toegekend, niet omwille van de algemene veiligheidssituatie of de mate van gevechten, maar omwille van de verregaande toepassing van de sharia. Verzoeker in de hierboven aangehaalde omstandigheden terugsturen naar Afghanistan is wel degelijk een onmenselijke en vernederende behandeling en maakt derhalve dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden. Opnieuw dringt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zich op, volgens verzoeker.

De bestreden beslissing motiveert dat de precare socio-economische situatie in Afghanistan niet is te wijten aan gedragingen van actoren of een opzettelijk handelen, maar dat deze veeleer blijkt uit de complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Echter bereikt de huidige complexe situatie in Afghanistan wel degelijk een zorgwekkend niveau, waardoor verzoeker bij een terugkeer zal terechtkomen in een situatie die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar berichtgeving van Al Jazeera waaruit blijkt dat Afghanistan momenteel het tweede hoogste niveau van voedselonzeekerheid in noodsituaties ter wereld heeft (<https://www.aljazeera.com/opinions/2021/4/26/the-eu-efforts-to-repatriate-afghan-asylum-seekers-are-dangerous>). Dit wordt ook bevestigd door het World Food Program (<https://www.wfp.org/stories/wfp-glance>). Alle 34 provincies in Afghanistan hebben te maken met extreme en acute voedseltekorten (https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/AFG%20External%20Sitrep_17%20March_FINAL.pdf).

Ook de UN High Commissioner for Refugees, Filippo Grandi, heeft op 17 maart 2022 nogmaals opgeroepen tot steun voor de humanitaire crisis in Afghanistan (<https://www.unhcr.org/news/press/2022/3/6232e0e84/un-high-commissioner-refugees-appeals-global-engagement-address-afghanistans.html>).

De humanitaire situatie in Afghanistan is kritiek. Uit de Afghanistan Update Food Security van februari 2022 blijkt namelijk dat 95% van de Afghaanse bevolking onvoldoende voedsel kan verkrijgen (<https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/AFG%20Food%20Security%20Update%20%236%20%28February%202022%29.pdf>).

Ook Human Rights Watch stelt deze uiterst precare situatie vast in het rapport *“Time Running Out to Address Afghanistan’s Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid Not Enough”* van 17 maart 2022 (<https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-out-address-afghanistans-hunger-crisis>).

Dr. Ramiz Alakbarov, die de United Nations Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator for Afghanistan is, verspreidde een urgente mededeling over de acute voedselcrisis in het land

(<https://afghanistan.un.org/en/174875-statement-dr-ramiz-alakbarov-deputy-special-representative-secretary-general-resident>). Het rapport "HUMANITARIAN NEEDS OVERVIEW AFGHANISTAN" van januari 2022 kan hierover niet duidelijker zijn (<https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/afghanistan-humanitarian-needs-overview-2022.pdf>).

- Verzoeker besluit als volgt:

"Verweerster onzorgvuldig te werk is gegaan bij de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

De verweerster heeft nagelaten de vrees van de verzoeker zorgvuldig te beoordelen en onvoldoende rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Op meerdere gronden dient verzoeker een beschermingsstatuut te worden toegekend.

Nansen concludeert:

"NANSEN is van mening dat deze beperkende praktijken, alsook grove mensenrechtenschendingen door toedoen van de Taliban neerkomen op onmenselijke of vernederende behandeling of vervolging. Aangezien de Taliban heden Afghanistan regeren, moet niet langer de vraag worden gesteld of er voldoende bescherming is tegen hun mensenrechtenschendingen. Afghansen die niet werkelijk de strikte interpretatie van de sharia volgen, moeten aanspraak kunnen maken op internationale bescherming. Sterker nog, Afghaanse onderdanen die langere tijd in het buitenland hebben gewoond of niet recentelijk onder de Taliban-regering hebben geleefd, lopen een bijzonder groot risico om als overtreders van de regels te worden beschouwd. Een 'verwesterde' Afghaanse onderdaan die aldus voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van het VN-vluchtelingenverdrag. De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij/zij moet worden erkend als vluchteling in de zin van het VN-vluchtelingenverdrag/ subsidiaire bescherming."

(zie: <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>, p 47)

De verzoeker dient te worden erkend als vluchteling, minstens de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

Het Commissariaat- Generaal schendt in de bestreden beslissing de motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsprincipe, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel, doordat niet alle feitelijkheden en elementen uit het dossier in rekening werden gebracht."

3. De nota met opmerkingen

3.1. In een nota met opmerkingen van 22 april 2022 betoogt de verwerende partij dat geen gegronnd middel werd aangevoerd (artikel 39/72 van de Vreemdelingenwet). Zij verzoekt tot behandeling van het beroep via een louter schriftelijke procedure (artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet).

3.2. Op 5 mei 2022 maakt verzoeker bezwaar tegen het verzoek tot behandeling van het beroep via een louter schriftelijke procedure (artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet).

4. De aanvullende nota's

4.1. Bij aanvullende nota van 2 mei 2022 brengt verzoeker twee documenten ter kennis (artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet).

Het gaat om een medische verslag van 26 april 2022 van een raadpleging in het Jan Palfijn-ziekenhuis te Gent en een uitnodiging voor een vervolgfafspraak op 27 juli 2022.

4.2. Verzoeker brengt verder een aanvullende nota van 31 augustus 2022 bij (artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet). Hij voegt daarbij documenten over zijn actuele medische situatie, de humanitaire situatie in Afghanistan en de veiligheidssituatie aldaar.

De inventaris van deze nota beschrijft de neergelegde stukken als volgt:

"1. Medische verslagen verzoeker AZ Jan Palfijn ziekenhuis te Gent ;

2. Medische verslagen huisarts van verzoeker ;

3. Afspraken ziekenhuis AZ Jan Palfijn ziekenhuis te Gent ;

4. Voorschriften medicatie verzoeker ;

5. WHO, *Afghanistan's health system is on the brink of collapse: urgent action is needed*, 24/01/2022, beschikbaar op: <https://www.who.int/news-room/feature-stories/detail/afghanistan-s-health-system-is-on-the-brink-of-collapse-urgent-action-is-needed>
6. OCHA Services: *Reliefweb: Supporting Mental Health in Afghanistan*, 07/10/2021, beschikbaar op: <https://reliefweb.int/report/afghanistan/supporting-mental-health-afghanistan#:~:text=One%20in%20two%20people%20living,homes%2C%20possessions%20and%20loved%20ones>
7. HUMANITARIAN RESPONSE PLAN AFGHANISTAN, HUMANITARIAN PROGRAMME CYCLE 2022 ISSUED JANUARY 2022, beschikbaar op: [file:///C:/Users/verst/Downloads/afghanistan-humanitarian-response-plan-2022%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/verst/Downloads/afghanistan-humanitarian-response-plan-2022%20(1).pdf)
8. Human Rights Watch, *Afghanistan: Taliban's Catastrophic Year of Rule: Denial of Women's Rights, Media Crackdown, and Retaliatory Killings Amid Mass Hunger*, 11/08/2022, beschikbaar op: https://www.hrw.org/news/2022/08/11/afghanistan-talibans-catastrophic-year-rule?utm_source=The+New+Humanitarian&utm_campaign=5743b85028-EMAIL_CAMPAIGN_Cheat_Sheet_12_August&utm_medium=email&utm_term=0_d842d98289-5743b85028-75868082
9. Human Rights Watch, *Economic Causes of Afghanistan's Humanitarian Crisis: Questions and Answers on Sanctions and Banking Restrictions on the Taliban*, 04/08/2022, beschikbaar op: https://www.hrw.org/news/2022/08/04/economic-causes-afghanistans-humanitarian-crisis#_How_serious_is
10. United States Institution of Peace, *A Year into Taliban Rule, Afghans Face Spiraling Economic, Humanitarian Crises*, 17/08/2022, beschikbaar op: <https://www.usip.org/publications/2022/08/year-taliban-rule-afghans-face-spiraling-economic-humanitarian-crises>
11. EUAA Country Guidance Afghanistan, April 2022, beschikbaar op: https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202204/2022_04_Country_Guidance_Afghanistan_EN_1.pdf
12. TWN Info Service on UN Sustainable Development (May22/07), 23/05/2022, beschikbaar op <https://www.twn.my/title2/unsd/2022/unsd220507.htm>
13. *Humanitarian needs overview Afghanistan* <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/afghanistan-humanitarian-needs-overview-2022.pdf>
14. *Human Rights in Afghanistan: 15 AUGUST 2021- 15 JUNE 2021*, p. 41, 20/07/2022, beschikbaar op: https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_human_rights_in_afghanistan_report_-_june_2022_english.pdf
15. UNHCR Funding Update 2022, beschikbaar op: <https://reporting.unhcr.org/afghan-situation-funding-2022>
16. *GUIDANCE NOTE ON THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF PEOPLE FLEEING AFGHANISTAN*, Februari 2022 beschikbaar op: <https://www.refworld.org/pdfid/61d851cd4.pdf>
17. EUAA Country Guidance Afghanistan, April 2022, beschikbaar op: https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-04/2022_04_Country_Guidance_Afghanistan_EN_1.pdf
18. *Afghanistan: COI Repository: 1st September 2021-15 June 2022* van Asyls, beschikbaar op: <https://www.asyls.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=1c4e3dc0-7e89-4e15-be26-83ef83cda9dc>
19. ACLED, *Regional Overview: South Asia and Afghanistan*, 23-29 July 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/08/04/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-23-29-july-2022/>
20. UNICEF *Afghanistan Humanitarian Situation Report* van 1-31 May 2022, beschikbaar op: [file:///C:/Users/verst/Downloads/UNICEF%20Afghanistan%20Humanitarian%20Situation%20Report%201-31%20May%20%202022%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/verst/Downloads/UNICEF%20Afghanistan%20Humanitarian%20Situation%20Report%201-31%20May%20%202022%20(1).pdf)
21. UNHCR REGIONAL BUREAU FOR ASIA AND PACIFIC (RBAP) EXTERNAL UPDATE: AFGHANISTAN SITUATION #17, As of 01 June 2022, beschikbaar op: <https://reporting.unhcr.org/document/2575>
22. Amnesty International, *THE RULE OF TALIBAN A Year of Violence, Impunity and False Promises*, 15/08/2022, beschikbaar op: <https://www.amnesty.org/en/documents/asa11/5914/2022/en/>.

4.3. Een aanvullende nota van 31 augustus 2022 wordt neergelegd door de commissaris-generaal (artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet).

In de nota die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet worden volgende rapporten genoemd:

“EUAA *Afghanistan Security Situation* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2017, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/EASO-COI-Afghanistan-IPA-August-2017_0.pdf

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

“EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>)”

“EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf,

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf,

de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf en

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf”.

4.4. Een aanvullende nota van 5 september 2022 wordt aan het dossier toegevoegd door de commissaris-generaal (artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet). De nota bevat het delegatiebesluit van 1 juni 2022 in het kader van artikel 39/56, vierde lid van de Vreemdelingenwet tot machtiging van mevrouw E. Vanmechelen.

4.5. Ter terechtzitting legt de commissaris-generaal een aanvullende nota neer met de COI Focus *“Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 7 september 2022.

5. Procedure

De Raad merkt op dat de nota met opmerkingen, het procedurestuk zoals besproken in punt 3., werd ondertekend door mevrouw E. Vanmechelen. Uit het delegatiebesluit van 1 juni 2022 blijkt dat zij niet bevoegd was om de commissaris-generaal te vertegenwoordigen bij het indienen van de nota met opmerkingen, in toepassing van artikel 39/56, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg wordt de nota met opmerkingen samen met het verzoek tot behandeling van het beroep via een louter schriftelijke procedure ambtshalve uit de debatten geweerd.

6. Beoordeling

6.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom de verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

6.2. Verzoeker stelt dat indien hij zou zijn gehoord in een persoonlijk onderhoud met betrekking tot de machtsovername door de taliban, hij wel degelijk nieuwe elementen had kunnen geven waarom hij een actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan. Vervolgens volhardt hij in zijn verklaringen dat hij wel degelijk problemen heeft gekend en zal hebben met de taliban bij terugkeer.

Zoals hoger reeds uiteengezet is de Raad bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineens stortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens uitgebreid onder de aandacht wordt gebracht door verzoeker in het verzoekschrift en in de aanvullende nota's van beide partijen.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal een beslissing inzake het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakte aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een "de facto"-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal.

Verzoeker, die op 30 maart 2021 werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, werd niet opnieuw gehoord en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt in punt 6.1., is de Raad ertoe gehouden een volledig en ex nunc-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan

worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

Ondanks zijn bewering dat hij wel degelijk nieuwe verklaringen zou kunnen afleggen, ontwaart de Raad geen enkel begin van een nieuwe verklaring in de voorgelegde procedurestukken. In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal.

Nu verzoeker niet concreet uiteenzet welke elementen hij had willen aanvoeren, maakt hij een schending van het hoorrecht, in de zin van artikel 41 van het Handvest, niet aannemelijk (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 38 e.v.).

6.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren”*.

6.3.1. Verzoeker volhardt in de door hem afgelegde verklaringen, waarbij hij mea culpa wenst te slaan voor het feit dat de verklaringen die hij in België heeft afgelegd tegenstrijdig zijn met de verklaringen die hij in Duitsland heeft afgelegd. Hij heeft immers in Duitsland niet de waarheid verteld, omdat hij heeft geluisterd naar de foute personen. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk werkzaam was voor de NAVO, wat impliceert dat hij een nog groter risico loopt bij een terugkeer.

De Raad treedt de vaststelling in de bestreden beslissing bij dat het asielrelaas van verzoeker bolstaat van tegenstrijdigheden en incoherenties. Aldus kan op basis van het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden worden besloten dat verzoekers verklaringen niet toelaten enig geloof te hechten aan zijn betrokkenheid bij de NAVO en zijn hieraan verbonden vrees voor vervolging. Dit kan onmogelijk worden rechtgezet met een verwijzing naar het opvolgen van *“verkeerd advies”* in Duitsland, waardoor er discrepanties zouden zijn met de in België afgelegde verklaringen. Verzoeker laat de vaststellingen in de bestreden beslissing ongemoeid, terwijl deze correct en pertinent zijn, steun vinden in het administratief dossier en aldus door de Raad worden beschouwd als hier hernomen.

6.3.2. Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus te krijgen toegekend overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België, volstaat niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

6.3.2.1. In zoverre uit het verzoekschrift kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

6.3.2.2. In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

6.3.2.3. Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of

gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *'to play the game'*.

6.3.2.4. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

6.3.2.5. Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-facto-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *"een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen"*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder *"een afzonderlijk departement binnen Kaboel"*. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met *"gedrags- en kledingkwesties"* (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30 en EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA Afghanistan security situation augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van *"amr bil-maruf"* ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *"amr bil-maruf"* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, Policing

Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA Afghanistan targeting of individuals p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder zijn veranderd, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de facto-talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-facto-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat wordt beschouwd als 'verkeerd' en 'verdacht' (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-facto-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: "Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 38 in EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven

met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken ("Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA Afghanistan targeting of individuals). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media ("Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 23-24 in de EUAA Afghanistan targeting of individuals). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

6.3.2.6. De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game').

Uit objectieve landeninformatie blijkt aldus niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA Country Guidance Afghanistan april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit Europa betreft, blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. In de

EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query 'Afghan nationals perceived as 'Westernised' van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar dateert van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet in concreto aannemelijk worden gemaakt.

6.3.2.7. Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

6.3.2.8. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In zijn verzoekschrift citeert verzoeker uit algemene landeninformatie en koppelt hij hieraan een vrees omwille van zijn "verwestering" en zijn "terugkeer uit Europa", maar zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt dat verzoeker, ondanks zijn jarenlange verblijf in Europa en België in het kader van verschillende procedures, zich nog steeds bedient van een tolk Pashtu. In het neergelegde medisch verslag van 26 april 2022 wordt expliciet vermeld dat er de taalbarrière is die hulpverlening bemoeilijkt. Hij begrijpt Nederlands, maar spreekt het nauwelijks. Bij zijn tweede verzoek stelde verzoeker dat hij contact heeft met zijn gezin en soms met hen belt (administratief dossier, stuk 5, Verklaring volgend verzoek, vraag 21). Verzoeker onderhoudt, als het netwerk dit toelaat, nog steeds contact met zijn gezin dat in Afghanistan is gebleven en dat geen problemen heeft gekend sinds zijn vertrek (administratief dossier stuk 4, Notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Verzoeker, een Afghaanse man van drieëndertig die zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en daar op 24-25-jarige leeftijd vertrok, beweert weliswaar dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa.

6.3.3. De bestreden beslissing beoordeelt de door verzoeker neergelegde documenten correct als volgt:

"De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. De kopie van uw taskara kan louter uw verklaringen omtrent uw nationaliteit en herkomst staven. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan in onderhavige beslissing. Het attest van verblijfsverandering is verder niet relevant voor uw verzoek om internationale bescherming. In het ziekenhuisdocument dat u neerlegt staat geschreven dat u lijdt aan post-traumatische stress en aan chronische hoofd- en maagpijn. De door u aangehaalde problematiek hoeft door het CGVS niet te worden betwist. Doch gezien bovenstaande observaties duidelijk aantonen dat er in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvragen (i.e. uw werkzaamheden bij Wali Nur/NAVO en de hieruit voortvloeiende problemen met de Taliban), kan ook de link tussen deze medische en/of psychische problemen en de door u aangehaalde vluchtaanleiding niet worden aangenomen. Zoals eerder aangegeven, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk dat u goed in staat was om de vragen te begrijpen en hier telkens een adequaat antwoord op te formuleren. Op geen enkel moment gaf u aan dat het niet lukte om het gehoor verder te zetten. Bijgevolg vermag dit ziekenhuisdocument de appreciatie van het CGVS niet in positieve zin om te buigen. In de marge dient te worden opgemerkt dat u zich voor medische problemen aan zich dient te richten tot de juiste procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Het medische getuigschrift dat u indiende, is bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties van de DVZ waarvan voornoemde procedure deel uitmaakt."

Verzoekers medische situatie werd aldus in rekening gebracht bij de beoordeling in de bestreden beslissing. De nieuw bijgebrachte medische stukken werpen geen ander licht op deze beoordeling. Hierbij merkt de Raad overigens op dat de uitnodiging voor een vervolgspraak op 27 juli 2022 geen betrekking

heeft op verzoeker, maar op mevrouw V. (aanvullende nota van 2 mei 2022, punt 4.1.). De nieuwe stukken bevestigen slechts dat verzoeker medisch wordt behandeld voor PTSS met diffuse pijnklachten en globale paniekstemming. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban of andere actoren betrokken zijn bij de toekenning of het ontzeggen van medische hulp om redenen die verband houden met het Vluchtelingenverdrag. Bovenal zijn er geen indicaties dat verzoekers situatie een hardheid vertoont die kan worden gekwalificeerd als daad of daden van vervolging in zijn hoofde.

6.3.4. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Hij beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

6.3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

6.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

6.4.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkte het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”*, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest M'Bodj stelde het HvJ: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, pt. 36, 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51; 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het HvJ volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij *opzettelijk*, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *“Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)”*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het HvJ, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b van richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

6.4.2.1. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulement-beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, § 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak M.S.S. volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, in casu de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan te voldoen deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak M.S.S. vervolgens eveneens toepaste op de zaak Sufi en Elmi, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend ('predominantly') was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 90-91).

6.4.2.2. De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM

aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een *opzettelijk* handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzekeerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuumstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen

door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de de facto Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geïsoleerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64*, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat in wezen slechts tot een tegengestelde conclusie komt op dit punt, namelijk dat de preciaire humanitaire situatie is te wijten aan het handelen van de taliban en de strikte toepassing van de sharia, kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

6.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, sub c van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest 'Elgafaji' waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest Elgafaji verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst, zoals blijkt uit artikel 8, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 40).

6.4.3.1. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 in acht genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld.

Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in zijn gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in zowat heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kaboel. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan worden gesteld dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De commissaris-generaal maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLED)" van 7 september 2022 kunnen worden beschouwd als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "Afghanistan. Veiligheids-situatie" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Paktia kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 5 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om twee aanvallen van het Afghanistan Freedom Front op de taliban (*battles*) en drie incidenten gericht tegen voormalige medewerkers van de Afghan National Defense and Security Forces, waarvan één toegeschreven aan de taliban en de twee overige aan onbekenden (*violence against civilians*).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in de EUAA “Afghanistan. Security Situation” van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. ‘*incidents with at least one recorded fatality*’, over het hele land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kaboel (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kaboel (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van ‘*unexploded ordnance*’. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, toen UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit nagenoeg elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo’n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio, gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De IOM registreerde 2,2 miljoen IDP’s die waren teruggekeerd naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio’s dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

6.4.3.2. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie, die uiterst summier wordt beschreven in het verzoekschrift, wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te

brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, in casu de provincie Paktia. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Het verzoekschrift stelt dat voorheen aan een Afghaan de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend wanneer in zijn specifieke regio van herkomst de Taliban de macht hadden. Dergelijk argument, nog los van het feit dat dit een blote bewering betreft, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling met betrekking tot de afname van het geweld en de verbeterde veiligheidssituatie, die wordt beoordeeld in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar het verleden, naar het conflict tussen de Taliban en de toenmalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen. Deze situatie bestaat niet langer, omdat enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict zijn verdwenen.

De grief van verzoeker is in wezen te herleiden tot de stelling dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat *“hij reeds twee jaar verblijft in volgens de Taliban “een niet-moslim land” (en al sinds 2014 in Europa!) en aldus als “verwesterd” gepercipieerd zal worden bij een terugkeer naar Afghanistan”*. Hij vraagt tevens om rekening te houden met zijn leeftijd.

Verzoeker wijst ook op zijn kwetsbare profiel en zijn actuele medische situatie, waarbij er sprake is van PTSS met diffuse pijnklachten en een globale paniekstemming.

Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Voor zover verzoeker zich, teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, geeft de mate van willekeurig geweld in de provincie Paktia, zoals deze blijkt uit de beschikbare landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLEDE)”* van 7 september 2022 (p. 3-4), evenmin aanleiding tot een reëel risico zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker laat overigens na om concreet toe te lichten hoe de aangevoerde persoonlijke omstandigheden het risico in zijn hoofd zouden verhogen.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Gelet op het voormelde toont hij niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,
mevr. A. DE SMET,
dhr. S. VAN CAMP,
dhr. T. LEYSEN,

kamervoorzitter
rechter in vreemdelingenzaken
rechter in vreemdelingenzaken
griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES